

Nr 46.

Av herr **Norling** och herr **Persson, Ola**, om införande av fem dagars arbetsvecka.

Under de senare åren har det pågått en livlig diskussion inom fackföreningsrörelsen angående en generell förkortning av arbetstiden. Den ökade arbetsintensiteten och den hastiga stegringen av arbetsproduktiviteten, tidsstudierna och ackordssystemen har medfört en sådan förslitning av den mänskliga arbetskraften, att en förkortning av arbetsveckan torde få anses ofrånkomlig.

I motion nr 149 i andra kammaren år 1952 har vi utförligt påvisat det samband som finns mellan nu gällande arbetstid och den stora olycksfallsfrekvensen, det stora antalet invalider och de tilltagande yrkessjukdomarna.

Sedan denna motion behandlades av riksdagen har emellertid en ny situation på arbetsmarknaden inträtt, vilken också ur andra synpunkter aktualiserar frågan om förkortning av arbetstiden. De depressionstendenser som under senaste tiden framträtt gör att arbetstidsförkortning skulle ha stor betydelse för att lösa sysselsättningsproblemet. Genom att införa fem dagars arbetsvecka skulle permitteringar och avskedanden i hög grad kunna undvikas och sysselsättningen tryggas för de anställda.

De skäl man i allmänhet anfört mot arbetstidsförkortning har i regel varit att företagens ekonomiska resurser inte varit tillräckliga för en sådan reform. Vi bestrider att så är fallet. Enligt riksräkenskapsverkets uppgifter har bolagsvinsterna stigit med 107 % från 1945 till 1951. Aktiebolagens sammanlagda redovisade vinster under verksamhetsåret 1951 uppgick, enligt samma källa, till inte mindre än 2 493 miljoner kronor. Företagen har således goda ekonomiska möjligheter att införa fem dagars arbetsvecka med full kompensation till löntagarna.

I anslutning till vad ovan anförts hemställs,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om förslag till sådan ändring av arbetstidslagen som innebär att arbetsveckan förkortas till fem arbetsdagar.

Stockholm i januari 1953.

Anton Norling.

Ola Persson.